

Het kindje knorde weer en nu keek Alice het bekommerd in het gezicht om te zien wat er aan scheelde. Het viel niet te ontkennen, dat het een wipneus had en heel erg ook, zoodat de neus veel geleek op een snuit. Ook waren de oogen bijzonder klein voor een kindje, zoodat het uiterlijk van het kleine ding Alice volstrekt niet behaagde. «Maar misschien snikte het maar een beetje», dacht ze en ze keek het weer in de oogen om te zien of er tranen in waren.

Neen, daar waren geen tranen. «Als je in een varkentje gaat veranderen, kindlief», zei Alice, ernstig, «dan wil ik niets meer met je te doen hebben. Pas op!» Het arme ding snikte nog eens (of knorde, men kon het onmogelijk uitmaken, wat het was) en zwijgend gingen ze een poosje verder.

Alice begon er juist over te denken, wat ze met dit schepseltje moest aanvangen, wanneer ze het thuis bracht, toen het weer knorde en nu zoo heftig, dat ze het verschrikt in het gezicht keek. Nu was vergissen niet meer mogelijk. Het was niets meer of minder dan een varken en ze begreep, dat het dwaasheid zou zijn het nog verder mee te nemen. Daarom zette ze het schepseltje neer en voelde zich zeer verlicht toen ze het kalmpjes het bosch

